

dannes til Soldater, Fodfolkssoldater til Fodfolkstjeneste. Naar Bataillonernes Mandskabsstyrke nedskrives saa stærkt, som der her er Tale om, nemlig til Halvdelen, er det klart, at det maa gaa ud over den egentlige Uddannelse, naar de daglig skal afgive et stort Kontingent til Tjeneste, som falder naturligt under Arbejdssoldaternes Omraade. Vi billiger, som sagt, at den højtærede Minister ønsker denne Svækkelse afbødet ved Indkaldelsen af den omtalte Arbejdsstyrke.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget, der ligesom Loven for indeværende Aar er en Lejlighedslov, en Foranstaltning for en Overgangstid, nemlig for den Tid, i hvilken der er Tale om Overgangen til den nye Hærlov, som maa blive en Følge af de forandrede Forhold i Verden og ogsaa indenfor vort Land.

L. Rasmussen: Ligesom Tilfældet var sidst, da der var Lovforslag fremme om at sende Soldater til Sønderjylland, maa jeg paa mit Partis Vegne modsætte mig, at en saadan Foranstaltning finder Sted. Jo længere Tid der gaar, desto mindre nødvendigt finder jeg, det er at sende Soldater ned til Sønderjylland. Det er oplyst i det forelagte Finanslovsforslag, at der findes 150 Politibetjente i Sønderjylland, og det er under Finanslovbehandlingen oplyst af Repræsentanter for Sønderjylland, at man fandt denne Politistyrke for stor, der var ikke Brug for den. Det er under Forhandlingerne i Finansudvalget yderligere understregget, at man godt kunde spare en Del af disse Politibetjente. Da Finansudvalgene var i Sønderjylland, spurgte jeg forskellige dernede, om man mente, det var nødvendigt at have Soldater der, og de svarede, at de syntes, det var uhyre rart; at se danske Soldater færdes i Landskabet var en Slags Understregning af, at nu var Sønderjylland dansk. Jeg kan godt forstaa, at denne Følelse kan være raadende hos adskillige dernede, men man kunde opnaa ganske det samme, hvis den højtærede Minister — i disse Tider gælder det jo om at spare paa ethvert Omraade — vilde sende nogle Rekrutbatailloner derned til Uddannelse; thi man har Militæretablissementer dernede, hvor Uddannelse kan finde Sted ganske som her hjemme. Hvis man i Stedet for de 600 Mand, som ligger dernede, vilde sende nogle Rekrutbatailloner derned, vilde det gøre samme Nytte, og man vilde spare ikke saa faa Penge. Jeg ved, at Ministeriet har sin Opmærksomhed henvendt paa at finde Omraader, hvor der kan spares, og det

forekommer mig, at man her har et Omraade, hvor der kunde være god Grund til at spare. Af Hensyn til Ordenens Overholdelse er det efter min Mening fuldkommen overflødigt at have et saadant Mandskab der; jeg vil derfor henstille til Ministeren, om vi ikke kunde faa en Ordning, hvorved vi sparede disse 600 Mand.

I § 2 meddeles det, at man ogsaa til næste Aar ligesom i Aar vil nøjes med at indkalde Halvdelen af det Mandskab, der er udskrevet til Uddannelse ved Fodfolksregimenterne, og dertil kan Socialdemokraterne naturligvis med Glæde give deres Tilslutning; vi kunde ønske, man gik endnu længere ned. Alle Partier erklærer sig jo parate til at gaa med til betydelige Nedsættelser paa de militære Budgetter, naar der træffes en ny Militærordning. Man er imidlertid ikke enig om, hvor langt ned man skal gaa, og bliver det neppe; der vil vel en Gang, naar Militærkommissionens Betænkning fremkommer, foreligge ikke mindre end 3—4 Forslag med Hensyn til, hvorledes den fremtidige Ordning skal være, om vi overhovedet skal have Militær, og, i bekræftende Fald, hvor stort et Antal Soldater der skal indkaldes aarlig. Det forekommer mig derfor, at naar man fra alle Sider er enig om, at disse Beparelser skal foretages, og naar der her foreligger, som det rigtigt blev sagt af Venstres Ordfører (J. A. Hansen), et Forslag til en Lejlighedslov, en Lov, som kommer, fordi man ikke kan vente allerede i det kommende Aar at faa den endelige Ordning fastslaaet, idet Militærkommissionen formentlig ikke er færdig med sine Overvejelser til den Tid, saa skulde man ikke blive staaende alene ved Fodfolksbataillonerne, men der kunde være god Grund til at spare paa andre Hærkorps og ganske særlig paa Livgarden. Da Kongen aabnede Rigsdagen, paalagde han Rigsdagsmændene eller henstillede dog indtrængende til os at spare, hvor spares kunde. Jeg er sikker paa, at hvis han vilde gøre en Henstilling til Rigsdagen om at spare en hel Del af dette kostbare Livgardekorps, der kun er et Elitekorps, et Korps, der ikke gør ringeste Nytte udover nogen Vagtjeneste, hvoraf de $\frac{9}{10}$ er fuldkommen overflødige, vilde han faa Tilslutning. Jeg er ogsaa sikker paa, at der behøvedes blot en Henstilling fra Forsvarsministeren til Kongen om at spare noget paa dette Omraade, saa vilde han faa Tilslutning, for det var vel ikke alene andre, der fik det Raad at spare, det var vel noget, der ogsaa gjaldt for Kongen selv, da han sagde til os, at